

Arrest

nr. 276 694 van 30 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Gemeente HERENTALS, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de Burgemeester van 9 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2022.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 juli 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2022 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en dit meer bepaald in functie van mevrouw P.G.M.C, van Nederlandse nationaliteit, waarbij een duurzame relatie wordt ingeroepen.

Op 9 mei 2022 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter(1), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een

familie lid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen , die op 23-03-2022 werd ingediend door:

Naam: J.

Voorna(a)m(en): A. N.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Paramaribo (Suriname) Identificatienummer in het Rijksregister :

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. ~~Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.~~

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

.....

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familie lid van een burger van de Unie;

X Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/ haar aanvraag heeft ingediend;

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art. 52, § 3 van het KB van 8 oktober 1981.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familie lid van een burger van de Unie of van ander familie lid van een burger van de Unie:

.....

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

.....

Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd:

.....

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van een substantiële vormvereiste.

Verzoeker stipt aan dat de bestreden beslissing geen handtekening draagt, doch enkel een stempel. Enkel de akte van kennisgeving werd elektronisch ondertekend door de burgemeester.

De Raad wijst erop dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. De Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. Ook de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, die in voorliggend geval eveneens toepassing vindt, schrijft niet voor dat de beslissing inzake de aanvraag ondertekend moet zijn door de bevoegde overheid. Het aanbrengen van een handtekening van de beslissingnemer op een beslissing inzake de toegang tot het grondgebied en het verblijf (*quod in casu*) maakt derhalve geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste uit in de zin van artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet.

Er kan wel worden aangenomen dat het gaat om een substantiële vormvereiste (RvS 7 maart 1986, nr. 26.246). De schending van een dergelijke vormvereiste kan evenwel slechts tot de nietigverklaring leiden indien het niet naleven van dit vormvoorschrift in de weg heeft gestaan aan het bereiken van het normdoel en indien het vormgebrek de belangen van de rechtszoekende heeft geschaad (RvS 14 augustus 2007, nr. 173.990). De Raad merkt op dat de belangen van de verzoeker in het voorliggende geval niet zijn geschaad en dat evenmin kan blijken dat er niet is voldaan aan het normdoel dat met het aanbrengen van een handtekening wordt nagestreefd.

Op de bestreden beslissing staat vermeld dat de bestreden beslissing werd genomen door M. V. O. en tevens wordt de functie aangeduid, met name Burgemeester. De bestreden beslissing bevat eveneens een stempel van het stadsbestuur van Herentals, zodat duidelijk is dat M. V. O. de Burgemeester is van Herentals. De akte van kennisgeving blijkt, volgens het stuk dat zowel door verzoeker als door verweerder werd bijgebracht, de keerzijde van de bestreden beslissing te vormen, zodat het vaststaat dat de beslissing en de akte van kennisgeving één document uitmaken. Op de akte van kennisgeving is een digitale handtekening terug te vinden met de vermelding "elektronisch ondertekend op 10/05/2022 door M. V. O., Burgemeester".

Bijgevolg kan uit het voorliggende stuk genoegzaam blijken dat mevrouw M. V. O., Burgemeester van Herentals, de thans bestreden beslissing heeft getroffen, zodat de verzoeker geen nadeel ondervindt van het gebrek aan handtekening op de bestreden beslissing en zodat ook aan het normdoel is voldaan. Het door de verzoeker aangevoerde vormgebrek kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring leiden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het unierecht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de

betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts

na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

Deze aanvraag werd geweigerd met de volgende motivatie:

Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/ haar aanvraag heeft ingediend;

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art. 52, § 3 van het KB van 8 oktober 1981.

Het woonstverslag is opgesteld op 09.05.2022. (stuk 5)

Op de eerste pagina is met de hand het volgende vermeld op de aanvraag van het woonstverslag door Inge Vercammen: "Gelieve grondig te controleren want vriendin Gainsa Pakosie werkt in Lelystad (2u30 rijden van herentals)".

Er was dus m.a.w. reeds een vooroordeel door verwerende partij omtrent de aanvraag, reden waarom er aan de wijkagent werd gevraagd om grondig te controleren, alsof de wijkagent normaliter niet grondig zou controleren...

Voor alle duidelijkheid, mevrouw staat ingeschreven in het rijksregister, zodat niet kan betwist worden dat ze er effectief woont.

Op de tweede pagina staat te lezen dat er 3 controles zijn uitgevoerd geweest door de wijkagent.

Op 24 en 25 maart was verzoeker niet aan te treffen, op 8 april was hij er wel aangetroffen.

Ondanks het feit dat verzoeker effectief is aangetroffen, werd er een negatief woonstverslag opgemaakt. Verwerende partij mocht zich niet baseren op dit woonstverslag om de aanvraag af te wijzen, de eerste reden is dat verzoeker werd aangetroffen op 08.04.2022.

De andere reden is dat het verslag niet waarachtig werd opgesteld.

Vooreerst herinnert verzoeker het vooroordeel van de administratieve deksundige Inge Vercammen.

Verder motiveert de wijkagent als volgt: "Jackson Arti staat geseind in Nederland "weigering toegang of verblijf voor onderdanen van derde landen". Hij geeft geen gevolg aan de vraag om zich aan te bieden op ons bureel. Wij hebben hem niet meer kunnen treffen om seining uit te voeren. Gezien we DVZ moeten contacteren bij aantreffen geven we negatief advies want mogelijks mag hij niet in ons land verblijven".

Verzoeker staat perplex....

De wijkagent baseert het besluit van haar verslag niet op basis van haar woonstcontroles, maar o.b.v. een seining door Nederland. Zij heeft verzoeker ook telefonisch aangegeven dat zij hem administratief zou aanhouden en dat hij zich moest aanbieden op het bureel.

Uiteraard is het normaal dat verzoeker zich niet gaat aanbieden bij het bureel van de politie aangezien hij zou worden aangehouden.

De wijkagent geeft in haar verslag dus toe dat verzoeker thuis is aangetroffen, maar desondanks toch een negatief advies geeft omdat de Dvz moet gecontacteerd worden bij aantreffen en "mogelijks" niet in ons land mag verblijven!

Hieruit blijkt dat er een schending is van het fair play beginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

Verwerende partij en de wijkagent waren immers nooit van plan om verzoeker een eerlijke kans te geven opdat hij zich zou kunnen inschrijven en de normale verblijfsprocedure zou kunnen doorlopen.

Het middel is gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Het middel bestaat uit verschillende onderdelen:

1.

Wat het motiveringsbeginsel en de Wet formele motivering bestuurshandelingen betreft: de beslissing is wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd: "Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend."

Dat verzoeker het daarmee niet eens is, neemt niet weg dat de beslissing uitdrukkelijk en omstandig gemotiveerd is.

2.

Er zou een schending zijn van het redelijkheidsbeginsel, nu verzoeker zich 'tevergeefs zou afvragen hoe het bestuur tot dergelijke beslissing gekomen is' en de beslissing 'tegen alle redelijkheid ingaat'. Dat mag al bevreemden, nu verzoeker zelf het negatieve onderzoeksverslag van de woonstcontrole bijbrengt.

Verder zou er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn, nu de beslissing niet op zorgvuldige wijze zou zijn voorbereid en niet gestoeld zou zijn op een correcte feitenbevinding.

Uw Raad heeft ter zake een marginale toetsing, zo blijkt uit het arrest van Uw Raad met nr. 257 461 van 30 juni 2021, met verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State:

"De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid of evenredigheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de eiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931)

(...)

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)"

Verwerende partij verwijst naar de uiteenzetting der feiten, waaruit volgende merkwaardigheden te noteren zijn:

- Het tijdsverloop: mevrouw P. vraagt op 17 februari 2022 inschrijving. Amper een maand later vraagt ook verzoeker dat, op grond van een duurzame relatie met mevrouw P.

- Afwezigheid van enige band met België: mevrouw P. werkt in Nederland, op grote afstand van Herentals.

- Op de loonbrieven staat ook een adres te Lelystad.

- Afwezigheid van enig wettig verblijf in Nederland.

- De vele België-route-dossiers.

Daarop volgen twee negatieve woonstcontroles en volgend besluit van het onderzoek: "verzoeker heeft zijn hoofdverblijfplaats niet te Herentals, (...)."

In dat verslag is dan ook nog te lezen dat twee niet-verwante derden ter plaatse verblijven.

Verwerende partij kon daardoor in alle redelijkheid komen tot de door haar gedane feitenvaststelling, meer, kon in redelijkheid niet tot een andere feitenvaststelling komen.

Het zal Uw Raad ook opvallen dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit blijkt dat hij zijn hoofdverblijfplaats heeft te Herentals, (...).

In het dossier zijn geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn: dat verzoeker één keer ter plaatse is aangetroffen, na meerdere keren door de Politie gecontacteerd te zijn geweest zonder dat hij zich heeft aangeboden ten kantore, doet niet besluiten dat hij ter plaatse zijn hoofdverblijfplaats heeft.

3.

Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel: verzoeker duidt niet aan, en het valt niet in te zien welke dat is, welke 'vaste gedragslijn' verwerende partij zou moeten aanhouden in dit nieuwe individuele dossier, noch welke schijn verwerende partij zou hebben gewekt.

De hoorplicht:

- Deze geldt niet. De beslissing is niet gebaseerd op persoonlijk gedrag dat als een tekortkoming wordt aangerekend, maar op de loutere vaststelling dat verzoeker de hoofdverblijfplaats niet in Herentals heeft.

- Uit stuk 1 blijkt dat verzoeker de kans kreeg alle stukken voor te leggen.

"De Raad wijst erop dat de hoorplicht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat verzoekster de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals in casu wel degelijk het geval was." (arrest van Uw Raad nr. 211.436, 24 oktober 2018).

- Uit stuk 2 blijkt dat verzoeker geen gevolg geeft aan de vraag zich aan te bieden op het politiebureau.

- Verder voert verzoeker geen elementen aan die redelijkerwijze tot een andere beslissing hadden geleid indien hij gehoord was. Zoals gezegd wordt in geen enkel stuk aannemelijk gemaakt dat verzoeker ter plaatse zijn hoofdverblijf houdt.

4.

Wat het fair play-beginsel betreft: het valt niet in te zien hoe verzoeker zich partijdig zou hebben opgesteld. Hoger werden reeds de elementen uiteengezet die inderdaad nopen tot een grondig onderzoek naar de verblijfplaats: minstens de snelle gang van zaken en de niet-betwiste vaststelling dat mevrouw P. op 185 km afstand van Herentals werkt, zorgen ervoor dat een grondig onderzoek moet worden gevoerd.

Die niet-betwiste vaststelling is geen vooroordeel, maar een niet-betwist en vaststaand feit, dat blijkt uit de eigen aanvraag van verzoeker.

Dat onderzoek is bovendien door een derde (de Politiezone) gevoerd en heeft een duidelijke conclusie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het onderzoeksverslag niet waarachtig is: verzoeker poneert het, maar levert zelfs geen begin van bewijs.

5.

Het recht op eerbiediging van het privé-leven is niet geschonden wanneer wordt vastgesteld dat verzoeker zijn hoofdverblijfplaats niet te Herentals heeft en verzoeker het tegendeel niet aannemelijk maakt. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een duurzame relatie houdt met mevrouw P., laat staan dat die te Herentals wordt onderhouden.

Besluit: het middel is ernstig noch gegrond."

2.3. Bespreking

In zijn middel herneemt verzoeker de motivering van de bestreden beslissing en bekritiseert hij deze. Verzoeker kent aldus de motieven van de bestreden beslissing, zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing formeel gemotiveerd is. Verzoeker betwist echter dat de motivering afdoende is.

Verzoeker stelt in zijn tweede middel dat op de eerste pagina van de vraag naar het samenwoningstverslag met de hand het volgende vermeld werd: "Gelieve grondig te controleren want vriendin G. P. werkt in Lelystad (2u30 rijden van Herentals)". Er was volgens hem dus reeds een vooroordeel door verweerder omtrent de aanvraag, reden waarom er aan de wijkagent werd gevraagd om grondig te controleren, alsof de wijkagent normaliter niet grondig zou controleren. Voor alle duidelijkheid merkt verzoeker op dat zijn partner staat ingeschreven in het rijksregister, zodat niet kan betwist worden dat ze er effectief woont. Op de tweede pagina staat volgens verzoeker te lezen dat er 3 controles zijn uitgevoerd geweest door de wijkagent. Op 24 en 25 maart was hij er niet, maar op 8 april werd hij er wel aangetroffen. Ondanks het feit dat hij effectief is aangetroffen, werd er een negatief woonstverslag opgemaakt. Verweerder mocht zich volgens hem niet baseren op dit woonstverslag om de aanvraag af te wijzen. Verder motiveert de

wijkagent volgens de verzoeker als volgt: *“J. A. staat geseind in Nederland “weigering toegang of verblijf voor onderdanen van derde landen”. Hij geeft geen gevolg aan de vraag om zich aan te bieden op ons bureel. Wij hebben hem niet meer kunnen treffen om seining uit te voeren. Gezien we DVZ moeten contacteren bij aantreffen geven we negatief advies want mogelijks mag hij niet in ons land verblijven”*. De wijkagent baseert het besluit van het verslag immers niet op basis van de woonstcontroles, maar o.b.v. een seining door Nederland. Aangezien de wijkagent hem telefonisch heeft aangegeven dat hij administratief zou aangehouden worden en dat hij zich moest aanbieden op het bureel, is het volgens verzoeker uiteraard normaal dat hij zich niet heeft aangeboden bij het bureel van de politie.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald het verslag met betrekking tot het onderzoek van de reële verblijfplaats blijkt dat dit vermeldt *“gelieve grondig te controleren want vriendin werkt in Lelystad (2u30 rijden van Herentals)”*. Verzoeker meent dat hieruit een vooroordeel blijkt. De Raad kan verzoeker daar niet in volgen. Het is niet vreemd om een grondig onderzoek te vragen wanneer blijkt dat de partner in Nederland werkt en van Nederlandse nationaliteit is. Hieruit blijkt geenszins dat dit tot gevolg heeft dat er een negatief advies zal verstrekt worden.

Uit het verslag blijkt dat de woning een appartement betreft en dat in dit appartement twee personen wonen (V.J.W.T., van Nederlandse nationaliteit en B.J.E., van Surinaamse nationaliteit). Deze personen hebben aangegeven te wonen in het appartement en deel uit te maken van het gezin, ook al blijken niet de partner te zijn van verzoeker. Wel vermeldt het verslag dat er geen sprake is van meerdere aparte gezinnen. Bij de eerste twee controles was verzoeker niet aanwezig. Bij een derde controle wel. Nergens kan uit het verslag afgeleid worden dat zijn partner aanwezig was. Wel blijkt dat de controles telkens op weekdagen werden uitgevoerd en tijdens de werkuren, zodat kan aangenomen worden dat zijn partner uit werken was. De huurovereenkomst blijkt wel op naam van de partner van verzoeker te staan.

De Raad merkt op dat het verslag weinig informatie bevat, ook al werd er gevraagd om een grondige controle uit te voeren. Zo blijkt geenszins uit het verslag wat de relatie is tussen verzoeker en de personen die aangetroffen werden in het appartement. Verder wordt ook niet aangeduid of er persoonlijke spullen van verzoeker en zijn partner terug te vinden zijn in het appartement.

Als ‘conclusie van het onderzoek’ staat “Negatief” vermeld, met de volgende vermelding:

“Motivering: (grondige motivering is noodzakelijk bij negatieve vaststelling)

J. A. staat geseind in Nederland “weigering toegang of verblijf voor onderdanen van derde landen”. Hij geeft geen gevolg aan de vraag om zich aan te bieden op ons bureel. Wij hebben hem niet meer kunnen treffen om seining uit te voeren. Gezien we DVZ moeten contacteren bij aantreffen geven wij negatief advies want mogelijks mag hij niet in ons land verblijven.”

Zoals de verzoeker terecht aanhaalt heeft de controlerende agente als conclusie van het verslag met betrekking tot het onderzoek van de reële verblijfplaats “negatief” vermeld, niet omdat verzoeker er niet werd aangetroffen (want dat werd hij minstens één keer wel, namelijk op 8 april 2022), maar wel omdat verzoeker geseind staat in Nederland en hij geen gevolg heeft gegeven aan de vraag om zich aan te bieden op het bureel. De agente vermeldt expliciet dat zij een negatief advies geeft *“gezien we dvz moeten contacteren bij aantreffen (...) want mogelijks mag hij niet in ons land verblijven”*. Het is dan ook duidelijk dat de agente zich niet heeft beperkt tot een loutere woonstcontrole, en dit terwijl de verzoekende partij één keer wel degelijk werd aangetroffen in de woning, maar om die reden concludeert dat het woonstonderzoek negatief is.

Ook al kan de Raad verstaan dat verweerder twijfels heeft over het werkelijk verblijf van verzoeker in haar gemeente, is de Raad van oordeel dat het verslag omtrent de reële verblijfplaats van verzoeker te weinig informatie bevat om met zekerheid te kunnen stellen dat hij en zijn partner er niet wonen. Zo werd enkel op weekdagen gecontroleerd wanneer de partner van verzoeker mogelijks aan het werk was, werd er niet nader ingegaan op de band met de personen die aangetroffen werden in de woning en werd niet gecontroleerd of er persoonlijke spullen van verzoeker en zijn partner aan te treffen waren in het appartement. Verzoeker maakt aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om de bestreden beslissing enkel op deze negatieve woonstcontrole te baseren.

De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen naar de uiteenzetting der feiten, waaruit volgens haar de volgende merkwaardigheden te noteren zijn:

*“- Het tijdsverloop: mevrouw P. vraagt op 17 februari 2022 inschrijving. Amper een maand later vraagt ook verzoeker dat, op grond van een duurzame relatie met mevrouw P.
- Afwezigheid van enige band met België: mevrouw P. werkt in Nederland, op grote afstand van Herentals.
- Op de loonbrieven staat ook een adres te Lelystad.
- Afwezigheid van enig wettig verblijf in Nederland.
- De vele België-route-dossiers.
In dat verslag is dan ook nog te lezen dat twee niet-verwante derden ter plaatse verblijven.”*

Deze elementen tonen grotendeels aan waarom verweerder een grondig onderzoek heeft gevraagd en dat kan de Raad begrijpen, maar volstaan niet om met zekerheid te stellen dat verzoeker niet op het grondgebied van de gemeente verblijft. Waar verweerder het heeft over twee niet verwante derden, blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier zoals het thans voorligt dat het twee niet verwante derden zijn. Uit voornoemd verslag blijkt dat er twee personen werden aangetroffen die verklaarden deel uit te maken van het gezin. Door de agente werden geen vragen gesteld omtrent de al dan niet verwantschap.

Bovendien zijn deze motieven alvast niet terug te vinden in de bestreden beslissing en zij maken dan ook een *a-posteriori* motivering uit.

De verzoekende partij maakt met haar betoog de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van gemachtigde van de Burgemeester van 9 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2022, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU